

мѣстото — наоколо нѣма коларски пѣть. Лѣте, когато нѣкоя година посѣятъ насамъ царевици, по него хората превозватъ снопитѣ си. За пѣть служи, затова е широчѣкъ; такива сж и другитѣ нататѣкъ... А пѣкъ ти сега ето — дигналъ си, та си го разоралъ... Откжде ще минаватъ хората лѣтосъ?

— Откждето щатъ! За тѣхъ ли ще мисля! И да ти кажа ли — изблеци се Грозю — ако съмъ оралъ, изоралъ съмъ моя дялъ. Ти пѣкъ дрѣжъ своето за Господя... Дийй! — подкара той воловетѣ.

Старецѣтъ остана на мѣстото си. — „Моя работа бѣше да ти кажа — казахъ ти. Правѣ каквото знаешъ. — извика той подиръ него. — Ала помни ми думата — съ кривина домъ се не крепи, Грозюо...!“

Грозю не отвърна. Кръстанъ поклати глава и сърдито закричи направо презъ дълбокитѣ разорани бразди.

На другата година Грозю разора още отъ междата. Узнаха и други хора. Стана нужда да го викатъ и въ общината. Грозю отрече. Хвърли вина и върху Кръстанови, че и тѣ подоравали земята. Нападна съ лоши думи Кръстана. Оскърби го предъ всички. Кръстанъ не викна да се разправа. Махна ржка и не размѣни повече нито дума съ него.

Измина много време. Настѣпи трета година, есеньта. Една утринъ Грозю се върна отъ ковачницата съ наточена като бръсначъ брадва. Впрегна воловетѣ, качи се въ колата и обади на жена си, че отива въ гората да сѣче листници за зимнина на добитѣка.

Щомъ стигна въ гората, най-напредъ отсѣче две дълги прави дървета, изкастри ги и остави само на върховетѣ имъ по два яки чатала. Навѣрно трѣбваша му за нѣкаква домашна потрѣба. Подире се залови да сѣче листницитѣ. Качваше се по джбовитѣ дървета и отсичаше младитѣ шумнати клони. Като позасѣхне по тѣхъ шумата, щѣха да ги складатъ по дърветата за зимнина. Работата привърши късно подиръ обѣдъ.